

Sygn. akt: III U 925/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Beata Bielska
Protokolant:	sekretarz sądowy Ewelina Asztemborska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 04 września 2013 r. w O.

sprawy z odwołania H. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania H. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 26.04.2013r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje H. N. prawo do emerytury od dnia 19 kwietnia 2013 roku,
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt III U 925/13

UZASADNIENIE

H. N. wniósł odwołanie od decyzji O/ZUS w P. z dnia 26.04.2013r., którą to decyzją ZUS odmówił mu prawa do emerytury wskazując, że nie udowodnił on wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. W uzasadnieniu wskazał, że organ rentowy do pracy w szczególnych warunkach niesłusznie nie zaliczył mu okresów zatrudnienia w (...) S.A. Zakładzie Zespołów (...) w O. M.. od 02.01.1974r. do 27.04.1989r. i od 24.05.1992r. do 03.06.1992r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podniósł, że H. N. nie spełnia warunków do przyznania wcześniejszej emerytury, gdyż pomimo osiągnięcia wymaganego wieku emerytalnego 60 lat i legitymowania się ponad 25-letnim ogólnym stażem pracy, nie posiada wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy podniósł, że do pracy w szczególnych warunkach nie został zaliczony okres

zatrudnienia w (...) S.A. Zakładzie Zespołów (...) w O. M.. od 02.01.1974r. do 27.04.1989r. i od 24.05.1992r. do 03.06.1992r., gdyż wystąpiły nieścisłości w określeniu stanowiska pracy, bowiem w świadectwie pracy w szczególnych warunkach podano stanowisko hartownika a w świadectwie pracy z dnia 03.06.1992r. widnieje stanowisko ślusarza.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 02.04.2013r. H. N. złożył w ZUS wniosek o emeryturę. Do wniosku odwołujący dołączył świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione przez (...) S.A. w O. M., w którym stwierdzono, że w okresie od 02.01.1974r. do 03.06.1992r. wykonywał prace związane z obróbką cieplną detali na stanowisku hartownika, wymienionym w Wykazie A dział III poz. 67 pkt 1, stanowiącym załącznik Nr 1 do Zarządzenia Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30.03.1985r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach maszynowego.

Po rozpoznaniu tego wniosku ZUS zaskarżoną decyzją z dnia 26.04.2013r. odmówił H. N. prawa do emerytury uznając, że legitymuje się on łącznym stażem pracy w wymiarze 27 lat i 2 miesiące i 3 dni, ale nie ma wymaganego stażu pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy do pracy w szczególnych warunkach nie zaliczył w/w okresów zatrudnienia w (...) S.A. Zakładzie Zespołów (...) w O. M.. podnosząc, że wystąpiły nieścisłości w określeniu stanowiska pracy, gdyż w świadectwie pracy w szczególnych warunkach podano stanowisko hartownika a w świadectwie pracy z dnia 03.06.1992r. widnieje stanowisko ślusarza.

W odwołaniu od powyższej decyzji H. N. wywodził, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach na stanowisku hartownika od 02.01.1974r. do 27.04.1989r. i od 24.05.1992r. do 03.06.1992r. i spełnia warunki do przyznania mu prawa do emerytury.

Zdaniem Sądu odwołanie od decyzji ZUS z 26.04.2013r. jest zasadne.

Ponieważ odwołujący urodził się w dniu 19.04.1953r., podstawą ubiegania się przez niego o prawo do emerytury jest art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Zgodnie z tymi przepisami prawo do emerytury przysługuje ubezpieczonemu urodzonemu po 01.01.1949r., jeżeli:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
- nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego lub złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem ZUS na dochody budżetu państwa,
- w dniu wejścia w życie przepisów ustawy emerytalnej, tj. 01.01.1999r., udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 dla mężczyzn i okres zatrudnienia w szczególnych warunkach co najmniej 15 lat,

Według przepisu § 2 ust. 1 w/w Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w Rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Z akt ZUS wynika, że H. N. osiągnął wymagany wiek 60 lat oraz na dzień 01.01.1999r. udokumentował wymagany ogólny staż pracy i nie jest członkiem OFE.

Przedmiotem sporu było natomiast ustalenie, czy posiada on wymagany okres 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Odwołujący domagał się zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia w (...) S.A. Zakładzie Zespołów (...) w O. M.. od 02.01.1974r. do 27.04.1989r. i od 24.05.1992r. do 03.06.1992r. Przyznał bowiem, że chociaż

w świadectwie pracy w szczególnych warunkach wymieniono cały okres zatrudnienia, to jako hartownik pracował tylko w w/w okresach.

Należy podzielić to stanowisko częściowo. W toku postępowania Sąd uzyskał akta osobowe H. N.. Analiza zawartych w nich angaży i pozostałej dokumentacji osobowej prowadzi do wniosku, że w okresie zatrudnienia w (...) S.A. Zakładzie Zespołów (...) w O. M.. odwołujący miał angaże hartownika i wykonywał tę pracę w tylko w okresach od 02.01.1974r. do 14.10.1987r., od 23.11.1987r. do 16.10.1988r., od 22.10.1988r. do 27.04.1989r. i od 24.05.1992r. do 03.06.1992r.

Z jego akt osobowych wynika bowiem, iż w okresie od 02.01.1974 do 14.10.1987r. miał angaż hartownika. Następnie w okresie od 15.10.1987r. do 22.11.1987r. miał udzielony urlop bezpłatny, w okresie od 23.11.1987r. do 16.10.1988r. ponownie świadczył pracę jako hartownik a w okresie od 17.10.1988r. do 21.10.1988r. ponownie miał urlop bezpłatny. Następnie w okresie od 22.10.1988r. do 27.04.1989r. był hartownikiem a od 28.04.1989r. do 28.05.1989r. miał udzielony urlop bezpłatny zaś w okresie od 29.05.1989r. do 23.05.1992r. urlop wychowawczy. Po powrocie do pracy od 24.05.1992r. do 03.06.1992r. ponownie świadczył pracę jako hartownik.

H. N. opisując czynności wykonywane na stanowisku hartownika podał, iż obsługiwał piece hartownicze, w których hartowano gąsienice do czołgów.

Na okoliczność pracy odwołującego Sąd przesłuchał świadków F. F. i M. K. a ich zeznania stanowią dodatkowe potwierdzenie pracy H. N. na stanowisku hartownika.

Świadek F. F., zeznał, iż pracował w zakładach (...) W. w latach 1971- 1974, następnie przez 2 lata odbywał służbę wojskową a po powrocie z wojska pracował ponownie od 1976r. do tej chwili obecnej. Z zeznań świadka wynika, że przez cały okres pracował na stanowisku hartownika, w tym był brygadzystą. Pytany o H. N. zeznał, że miał z nim styczność, gdy odwołujący pracował w dziale hartowni i obsługiwał piece do hartowania. Z jego zeznań wynika, że przy czynności przy obsłudze pieca polegały na załączeniu pieca, załadowaniu pieca wsadem, zanurzeniu wsadu do oleju lub wody, wyjęciu i włożeniu do odtluszczenia. W piecach hartowano różne detale: płyty gąsienicowe, podzespoły do koparek, koła zębate, wały, sworznie, ogniwa.

Także świadek M. K., który w zakładzie (...) pracował od 1971r. do 2001r. był hartownikiem i ma przyznaną emeryturę z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Zeznał on, iż odwołujący również był hartownikiem i pracował na piecach, obaj hartowali detale, przy czym świadek był również brygadzystą.

Wobec faktu, iż akta osobowe odwołującego potwierdzają pracę odwołującego na stanowisku hartownika, Sąd dał wiarę w/w zeznaniom świadków.

W świetle całokształtu w/w materiału dowodowego zdaniem Sądu należy uznać, że w okresie 02.01.1974 do 14.10.1987r., od 23.11.1987r. do 16.10.1988r., od 22.10.1988r. do 27.04.1989r. i od 24.05.1992r. do 03.06.1992r. H. N. świadczył pracę jako hartownik. Czynności te wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Z treści wykazu A Działu III poz. 67 stanowiącego załącznik Nr 1 do Rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynika, że praca przy obsłudze pieców grzewczych jest pracą w szczególnych warunkach w rozumieniu tegoż Rozporządzenia. Stanowisko hartownika zostało też wymienione w Wykazie A dział III poz. 67 pkt 1, stanowiącym załącznik Nr 1 do Zarządzenia Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30.03.1985r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach maszynowego.

Z tych względów Sąd uznał, że odwołujący wykazał fakt pracy w szczególnych warunkach w wymiarze łącznym 15 lat 2 miesiące 25 dni. Pozostałe przesłanki określone w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie były sporne.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że H. N. przysługuje prawo do emerytury od 19.04.2013r., tj. dnia ukończenia 60 roku życia dlatego na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc dokonał stosownej zmiany zaskarżonej decyzji z 26.04.2013r.

W pkt 2 wyroku Sąd stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Zgodnie z art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120.

Przepis art. 118 ust. 1a stanowi zaś, że w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

W niniejszej sprawie ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji było ustalenie okresu pracy w szczególnych warunkach. Zdaniem Sądu organ rentowy miał prawo nie uwzględnić świadectwa pracy w szczególnych warunkach, gdyż wskazywało ono jedynie stanowisko hartownika, podczas gdy zwykle świadectwo pracy wskazywało także stanowisko ślusarza. Wobec zakwestionowania tego świadectwa Sąd musiał zbadać, na czym polegały obowiązki odwołującego w (...) S.A., w tym przesłuchać świadków i zbadać akta osobowe odwołującego. Dopiero przeprowadzenie postępowania przed Sądem i uzyskanie nowych dowodów pozwoliło na zaliczenie części spornego okresu do pracy w szczególnych warunkach. W tej sytuacji ZUS nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie okresu pracy w szczególnych warunkach w toku postępowania przed tym organem.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.